

MIKLYA ZSOLT

Két szívtábla

ÁROK MÉLYÉRŐL

*Megyünk a Temetőbe,
csak ennyit mondott Mancika néni,
és fogta a kezünk, ez sétát jelentett,
át a főutcán, a forgalmas határsávon,
amit megközelíteni sem volt szabad,
én mégis nagy levegőt véve ültem ki
partjára néha, az öregnyár alá,
ami azóta is messziről jelzi
minden utak vándorainak,
szemben a régi Malom,
mögötte temetők sora,
elöl a Temetővel, a neve mesébe
illik inkább, mint igaz történetbe.*

*Igaz volt mégis,
orgonabokrok jelezték, csillagvirágok,
hogy Csipkerózsika kertjében járunk,
ahol megállt az idő, csak a növények
helyzetváltoztató mozgása jelzi,
hogy élnek itt, és akik éltek egykor,
a helyzetváltoztató mozgásra képesek,
még helyzetváltoztatásra sem képesen
tűntek el a nagy állapotváltozásban,
mintha mi sem történt volna,
nevük sem maradván, csak Temető,
virágot szedni nem bűn, a terem-
tésben való részesedés.*

*Megyünk a Temetőbe,
csak ennyit mondott Mancika néni,
és izgalom töltött el,
soha máskor nem ismert öröm,
hiszen virágpalotába mentünk,
virágoszlopok közé és virágboltívek alá,
virágszőnyegen lépdelve, ahol az ibolya,
nárcisz is kilépett rég a keretből,
a köveket repesztő borostyánról nem beszélve,
de hát az nem is virág, csak bársony,
ami a palota lépcsőit, padlatát borítja.
Hogy a gyerekmaroknyi*

*csokor hozta közénk
az állapotváltozók nyomát,
vagy ott volt már addig is,
csak kellett a katalizáló illat,
virágerőit, verőérhiány,
a ki nem mondott név és a ki nem
beszélt nyelv hiátusait betöltő,
résein átütő csend, nem tudom,
csak azt, hogy gyerekfüllel sosem
hallottam azt a szót, zsidó,
és sosem hallottam megszólalni
anyát az anyanyelvén, tótul.*

*Megyünk a Temetőbe,
csak ennyit mondott Mancika néni,
és ez több volt mindennél,
több a ki nem mondott szavaknál
és meg nem szólaltatott nyelvnél,
a fiók mélyére rejtett zsoltároknál,
amikkel legfeljebb mint ároklakó
találkozhattam, árokba bújva,
árok mélyéről hallgatom, mikor
szólal meg újra, mikor hív:
megyünk a Temetőbe.*

TÉRSZERKEZET

*Hintázni a faágon
lábakat átvetve, fejjel lefelé,
ez volt a sláger, vagy a bugyimutogatás,
máig se tudom, lányok játszották, az biztos,
fiút sosem láttam ebben a pózban,
az akrobatikus mozgás részükről
kimerült a láblendítésekben.*

*Fenn összekulcsolod
a kezed az ágon, aztán
a két láb lendít, fel, ágon is túlra,
ott lábkulcs, és már fenn is ülsz,
mintha csak lóbátra pattantál volna,
aztán vágta vagy ágfogó,
ameddig engedi a szerkezet.*

*Szökni úgy is lehet,
hogy dimenziót váltasz a dión,
ha már a lendület felvitt,*

túl a tetőn, ahol nyílik az árbockosár,
de nem a messzibe látsz, nem is a magasba,
hanem a semmi nyílik megint,
a nyelv alatti, tér mögötti titkos
szándék, szerkezetszimbiózis,
diódal, nyelv előtti.

Hallgatni dión

és dió alatt lehet igazán, az ágak közt
áthallatszik gerle és rigó, házi rozsdafarkú,
áthallatszik a meg nem született gyermek,
a tokjában sarokba állított hegedű,
áthallatszik az otthagyt gát- és platánsor,
az emberhangú bégetés is áthallatszik,
amivel bárki beszédbe tud elegyedni,
az első késig, nyírók és
nyúzóok szakértelméig.

Húgom a diófa alatt táncolt,
anya a konyhából figyelte,
arcán rángások jelezték szíjak
előli futását, szíjak előtti táncát,
ahogy a lépések ütemére ugrik,
nem véti el a gátat, nyelvátat
sem ismer, csak miután hazaérkezett
egy másik nyelvbe, másik diófa,
másik hallgatáskultúra
tér szerkezetébe.

